

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 320/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť L. H., H., zastúpenej advokátom J. F., M., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a namietaného porušenia čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 7 To/31/2009 a jeho rozsudkom z 19. novembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. H. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2010 doručená sťažnosť L. H., H. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom J. F., M., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a namietaného porušenia čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 To/31/2009 a jeho rozsudkom z 19. novembra 2009.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„Rozsudkom Okresného súdu v Humennom v sp. zn. 1T 89/2008 bola som spolu s ďalšími uznaná vinnou spolupáchatelstvom, obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 20, § 188 ods. 1. ods. 2 písm. c) ods. 3 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v tomto rozsudku a bol mi za to uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov a na výkon trestu som bola zaradená do ústavu s maximálnym stupňom stráženia.“

Na základe odvolania sťažovateľky a prokurátora „krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 19.11.2009 sp. zn. 7To 31/09 zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o trestoch u všetkých obžalovaných a mne uložil podľa § 188 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov nepodmienečne. Svoje rozhodnutie zdôvodnil iba tým, že nezistil podmienky na použitie ust. §39 ods.1 Tr. zák. ani podmienky ČI. 6 ods. 1,3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11. S týmto rozhodnutím Krajského súdu podľa môjho názoru porušeníu ČI. 154 c ods. 1 Ústavy SR.“

Proti rozsudkom Okresného súdu v Humennom 1T 189/2008 zo dňa 11.2.2009 a Krajského súdu v Prešove zo dňa 19.11.2009 sp. zn. 7To 31/09 som podala dovolanie a najvyšší súd SR svojím uznesením zo dňa 27.5.2010 sp. zn. 6 Tdo 16/2009 odmietol.

Krajský súd na rozdiel od Okresného súdu Humenné neprihliadol na to, že ods. sa dopustila skutku vo veku blízkom mladistvým, je slobodná a je matkou maloletého syna, o ktorého sa musí starať stará mama, súdne trestaná nebola. ...Ustanovenie ČI.6 ods. 1,3 Dohovoru, vzhľadom na jeho výklad zo strany Európskeho súdu pre ľudské práva zabezpečuje väčší rozsah ochrany základného práva obvineného na spravodlivé prejednanie jeho trestnej veci nesporne zahrňa aj uloženie spravodlivého trestu, čo v mojom prípade nebolo. Pri rozhodovaní o treste je nevyhnutné zobrať individualitu páchatel'a, ale aj okolnosti spáchaného trestného činu. Vzhľadom na jej predchádzajúci spôsob života, na jej vek, rodinné pomery nemožno zaradiť do kategórie nebezpečných zločincov.

... Uložený trest a rozpätie 10-15 rokov bez možnosti individuálneho posúdenia okolnosti prípadu súdom, ale i osoby páchatel'a, je neodôvodnený, neprimeraný a tým aj nespravodlivý.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol takto:

„Krajský súd v Prešove porušil čl. 6 ods.1,3 [dohovoru] v znení protokolu č.11 a čl. 154c ods.1 Ústavy SR.

Ústavný súd zrušuje výrok v rozsudku KS v Prešove 7 To 31/09 zo dňa 19.11.2009 dotyčne odsúdenej L. H. a prikazuje tomuto súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru a porušenie čl. 154c ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť postupom a rozsudkom krajského súdu z 19. novembra 2009 sp. zn. 7 To/31/2009, ktorým krajský súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trestoch u všetkých obžalovaných a obžalovanej sťažovateľke uložil trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov nepodmienečne a pre výkon uloženého trestu odňatia slobody ju zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03, IV. ÚS /09).

Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež konštatoval, že podanie neprípustného dovolania nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za vyčerpanie účinného prostriedku nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. V prípade, ak dovolanie nie je prípustné, nemožno ho považovať za účinný procesný prostriedok, ktorý zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd (II. ÚS 64/06, II. ÚS 103/09).

V súvislosti s týmto právnym názorom ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej opravným prostriedkom, ktorým je podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde podmienená prípustnosť sťažnosti, nemôže byť každý v zákone predvídaný opravný

prostriedok, ale iba taký, po podaní ktorého sa rozvinú procesné vzťahy v príslušnom konaní, ktoré vedú k prerokovaniu a rozhodnutiu vo veci samej (II. ÚS 77/06).

Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, nemožno prihliadať na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o jeho odmietnutí v súvislosti s plynutím lehoty na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (II. ÚS 103/09 v uznesení uvedená judikatúra).

Namietaný rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 19. novembra 2009 (§ 183 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku). Zásielku so sťažnosťou adresovanú ústavnému súdu podala sťažovateľka na pošte 2. júla 2010. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka podala sťažnosť zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

Ústavný súd nad rámec svojho rozhodnutia uvádza, že sťažovateľka sa mohla domáhať podľa čl. 127 ústavy ochrany svojich práv podaním sťažnosti aj proti rozhodnutiu najvyššieho súdu. Pretože tak neurobila, ústavný súd nemohol skúmať, či spôsob výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odmietnutí dovolania sp. zn. 6 Tdo/16/2010 z 27. mája 2010 je v súlade s ústavou zaručenými základnými právami sťažovateľky. Rozhodnutie najvyššieho súdu bolo spôsobilé zasiahnuť do základných práv sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2010